

Omslag en ontwerp: Lydia Albadoro
Opmaak: Kabook Publishing

Eerste druk 2012
Herziene uitgave 2014
Copyright © L.A. Dawn 2014

ISBN 978-90-820201-4-4
NUR 334

© 2014 Kabook Publishing
Kijk ook op www.kabook.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

L.A. Dawn

III

DE BRON VAN DRIE

HET LAATSTE OORDEEL

KABOOK PUBLISHING

INHOUD

Onrust	7
Het begin van de strijd	17
Terugkeer van Zafor	32
De inwijding	43
De ontsnapping	66
Code 11	78
Het universele veld	91
Zoals het klokje thuis tikt	104
Noplace	116
Het eiland	125
De legende	140
Stella Maris	158
Port of Passel	180
Het Trojaanse paard	200
Hulp uit onverwachte hoek	214
Schaak	227
Het laatste oordeel	241
De gouden kooi	255

HOOFDSTUK I

ONRUST

ooit had ze kunnen bedenken wat ze nu voor zich zag. Deze aanblik was zo onrealistisch dat ze zichzelf moest knippen om er zeker van te zijn dat ze wakker was. Van de voorheen smetteloze witte stad vol licht was geen spoor meer te herkennen. Als een doek hing er een grijze, mistige nevel over alles heen. De eerst zo zachte wolkachtige substantie was veranderd in een soort grijze sneeuwdrab.

‘Ikke niet zo hoog moeten vliegen!’

Elena sprong van de draakachtige rug van Bunjo, bukte en legde haar boek op de grond. Met haar andere hand schepte ze een vlok uit de laag. Het voelde vies kleverig aan als een suikerspin. Toen ze het van haar hand wilde losschudden bleef het vervelend plakken. Elena draaide om haar as, ze had niet eens met haar ogen hoeven knipperen om te zien wat voor troosteloze aanblik de omgeving bood. Ze wreef geïrriteerd in haar handen in een laatste poging het plakspul eraf te krijgen. Naast haar stond de kolossaal gevleugelde dinosauriër.

Bunjo schudde druk zijn kop heen en weer.

‘Ikke niet zo hoog moeten vliegen,’ zei het dier opnieuw. Geruststellend klopte Elena op zijn hals.

‘Dit was ooit een bijzondere plek,’ zei Elena. Utopalta, de mooiste plaats waar ik ooit ben geweest. Vroeger was alles van licht, en gevormd uit wolken. Als je iets wenste dan is het er. De wolken zorgden ervoor.’ Ze onderzocht haar handen op het plakkerige spul.

‘Het is hier niet mooi,’ antwoordde Bunjo.

‘Nee,’ zuchtte Elena. Ze deed een paar passen naar voren maar bleef toen abrupt staan. ‘Hier is hij helemaal niet,’ zei ze stellig. ‘Nu weet ik het weer. Luxis zou met Bia meegaan. Ik kan mij niet meer alles herinneren, maar nu weet ik het weer.’

Bunjo hield zijn grote kop scheef en keek Elena vertwijfeld aan.

‘Jij ook niet meer weten van mij, toch Ella? Jij zijn veel vergeten!’

Dat was waar, realiseerde ze zich. Het verhaal dat Bunjo haar had verteld kwam vaag bekend voor. Het dier had een paar uur eerder beweerd dat Elena hem ooit had gered. Hij kende zelfs Charlotte haar tweelingzuster. Toch kon ze zich Bunjo niet herinneren. Elena twijfelde een seconde of ze zelf nog wel wist wie en waar ze nu was. Of was dit alles een droom waaruit ze niet kon ontwaken? In een flits zag ze opeens een beeld in haar hoofd van een woonkamer met een karamelkleurige bank. Een videospel op de tv. Was het Lara, de heldin in het spel? Ze wist het niet zeker. Naast haar zat haar buurjongen met een joystick wild heen en weer te zwaaien. Charlotte zat naast hem en sprak hem bemoedigend toe. ‘Yes, Will, go – go!’ hoorde ze haar

roepen. In haar gedachten bekeek ze de hele ruimte, maar opeens was daar weer de statische stilte en leegte. Zomaar van het ene op het andere moment. Er was niets meer, alleen de grijze muren, alleen een donkere kille leegte. Net zoals hier.

Langzaam kwam het allemaal weer boven en Elena realiseerde zich dat ze snel actie moest ondernemen voordat alles overheerst zou gaan worden door deze leegte. Het was deze leegte die alles over wilde nemen, ook haar herinneringen.

‘Kom op, Bunjo,’ zei ze ferm. ‘We gaan naar Willowjinx.’ Net toen Bunjo zich bukte en Elena op wilde stappen hoorde ze haar naam. Achter een grijze muur, een heel eind verderop, zag ze de gestalte van Isidra aan komen rennen. Nog voordat Elena iets kon zeggen veranderde het figuurtje van gedaante toen het dicht bij haar was.

‘Sorry,’ zei de verschijning. ‘Ik ben altijd zo nerveus als ik je zie. Dan vergeet ik dat je het niet zo graag hebt. Is dit beter zo?’

Voor Elena stond nu een mannelijk figuur die haar erg aan William deed denken. ‘Je maakt wel vordering, Luxis,’ zei ze met een zuinige lach. ‘Heb je dan helemaal geen idee van een eigen identiteit? Kun je nu helemaal niets unieks bedenken?’

Luxis staarde wat voor zich uit. ‘Ik doe mij best El,’ zei hij zacht. ‘Het is alleen dat ik zo bang ben mijn uiterlijk te worden als ik te lang blijf hangen in een masker.’

Die zin schokte haar, Luxis had gelijk, hoe kon ze zo naïef zijn. ‘Natuurlijk. Je hoeft je niet voor mij aan te

passen. Ik zou mij aan moeten passen. Zeker nu ik dezelfde lichtgenen heb.’ En het volgende ogenblik veranderde het uiterlijk van Elena in Isidra.

Luxis begon te lachen. ‘Je begrijpt het,’ zei hij dankbaar. ‘Je bent hier met het boek, toch?’

Elena veranderde weer in zichzelf en greep het boek dat ze achter zich had laten liggen en hield het omhoog zodat Luxis de titel kon lezen;

Codex Trias

Luxis trappelde onrustig heen en weer. ‘Het-einde-der-tijdspreuken?’ stamelde hij op samenzweerderige toon.

Elena knikte. Bunjo kwam nieuwsgierig dichterbij.

‘Heb je een nieuw huisdier?’ vroeg Luxis.

‘Ik zijn Bunjo,’ zei het dier zichtbaar aangeslagen.

‘Hij is nogal gevoelig,’ knipoogde Elena naar Luxis. ‘Hij is verder oké, alleen een beetje heet gebakken.’

Luxis liep om het dier heen die nerveus zijn ogen op hem gericht hield. ‘Hij is wel een beetje groot. Wat moet Bia wel niet denken. Die valt spontaan van haar stokje.’

Elena glimlachte bij de gedachte hoe de kleine elf zou reageren op de gevleugelde dinosaurius.

‘Tja, het zal wel een beetje drukker worden in Willowjinx maar Bunjo heeft geen thuis meer.’

Luxis staarde naar het kolossale dier en schudde zijn hoofd.

‘Wie nog wel,’ stamelde hij. ‘Nog even en alles is verdwenen. We hebben geen tijd te verliezen, dus kom snel mee. Bia zal blij zijn je terug te zien. We hebben dat deel van de stad achter die muur nog weten te redden.’ Luxis wees in de verte en zette het meteen op een lopen. Elena sjokte achter hem aan gevolgd door Bunjo. Die door zijn gewicht bij elke stap die hij zette een hoop wolkenmassa op deed stuiven. Vlak voor de muur hield Luxis halt. ‘Weet je zeker dat je “dat” mee naar binnen wilt nemen?’ En hij wees op Bunjo.

Elena klakte afkeurend met haar tong nog voordat Bunjo iets kon zeggen. ‘*Dat* heet Bunjo, maar misschien heb je gelijk en kan ik ze beter eerst inlichten.’

Bunjo liet een kleine brul horen en liet teleurgesteld zijn kop zakken. ‘Ikke lief zijn El, ikke lief zijn, ook voor rare en vervelende vriendjes.’

Luxis draaide met zijn ogen maar gaf geen kik.

‘Het zal niet lang duren, Bunjo. Bia is nogal, nou ja, nogal zichzelf. Ik moet haar echt eerst alleen spreken.’

Bunjo snoof en schudde zijn kop op en neer.

Elena liep zwijgzaam verder achter Luxis aan, naar de opgetrokken hoge muur dat deed denken aan een gigantische suikerspin. Meteen begon Luxis erin te graven. Op het moment dat het groot genoeg was om erdoorheen te stappen, zwaaide Elena naar Bunjo. Meteen toen ze erdoorheen stapte schraapte Luxis de vlokken weer bijeen en dichtte de massa. Elena begreep de geheimzinnigheid meteen. Dit kleine deel

van de stad was nog intact alsof hier de tijd had stilgestaan. Het smetteloze stralende wit irriteerde haar ogen. Alles was even magisch als vroeger, de kasteelachtige huisjes, de glinsterende wolkachtige straten, de pleintjes, alles was even ordelijk.

Midden op het plein stond een fontein en eromheen herkende ze de lichtbollen als de bewoners van deze stad. Ertussen bewogen zich echter kleinere lichtjes. Een van die kleine lichtjes kwam met een reusachtige vaart aangevlogen.

‘Elena,’ gilde het zachte stemmetje. ‘Elena, jij bent het echt!’ Voor haar neus vloog een vrouwelijke elf. Het wezentje omarmde haar gezicht, en zweefde toen weer terug voor haar ogen, zodat Elena haar goed kon zien. ‘Ik dacht dat je er was geweest. Weg, om nooit meer terug te komen. Of dat je het vergeten was. Waarom duurde het zo lang? Je was drie maanden weg!’

Het was Bia. Elena opende haar mond, maar nog voordat ze iets kon zeggen en uitleggen kwamen de anderen aangevlogen. De lichtbollen bleven nieuwsgierig om haar heen hangen en veranderden van het ene op het andere moment in Elena. Zodat ze oog in oog stond met wel veertig exemplaren van zichzelf.

‘Dat heeft ze niet graag,’ hoorde ze Luxis, die achter haar stond, zeggen.

‘O,’ zei een van de Elena-figuren. De anderen staakten hun geroezemoes en veranderden zichzelf prompt weer in lichtbollen.

‘Bedankt!’ zei Elena opgelucht.

Luxis stapte naar voren en schraapte gewichtig zijn keel. ‘Stilte allemaal! Elena heeft ons iets belangrijks te zeggen over het boek dat ze heeft meegenomen.’

Bia’s ogen werden groter. ‘Je hebt het?’

Elena knikte, hief het boek omhoog en draaide ermee in de rondte zodat iedereen het kon zien. Er klonk een golf van verontwaardiging totdat Luxis heel luid een *ssst* geluid liet horen.

‘Je hebt hem,’ zei Bia op mysterieuze toon. ‘Dat was het wachten waard.’

Elena liet het boek zakken en wees naar de grijze muur achter haar. ‘Ik heb iemand meegenomen, en eh, daarover moet ik je iets vertellen.’

Luxis draaide weer met zijn ogen en mompelde net luid genoeg zodat iedereen het kon horen: ‘Iemand, pfff.’

Snel maakte Elena haar verhaal af. ‘Hij is eh, nogal fors geschapen. Zeker voor jou, Bia. Maar hij heeft mij gered, anders stond ik hier nu niet!’

‘O, maar waarom laat je hem dan niet binnen?’ vroeg Bia die nu zichtbaar nieuwsgierig naar de muur keek.

‘Hij is echt groot hoor,’ vervolgde Elena. ‘Heel erg. Zoals toen je-weet-wel, die beesten in Trisaurmanië.’

Bia keek Elena nu met grote ogen aan. ‘Je-hebt-toch niet...’ maar Bia maakte de zin niet af toen Elena bevestigend knikte.

‘Yep,’ voegde Luxis eraan toe, ‘dat heeft ze wel.’ De lichtgevende bollen en de andere elfen praatten druk door elkaar heen. Om maar snel van onderwerp

te veranderen wees Elena op een van de prachtige huizen. 'Waar zijn de anderen gebleven. Wat is hier gebeurd?'

Even viel er een korte stilte maar Luxis nam het woord. 'Bia is haar koninkrijk kwijt en ze mag hier blijven zolang ze wenst. De elfen zijn meer dan welkom. Zelf hebben wij ook veel verloren maar ik kon nog een deel redden door een spreuk te gebruiken waardoor wij hier tijdelijk veilig zijn.'

'Hoezo? Wie heeft dit gedaan?' vroeg Elena, maar ze had het niet eens hoeven vragen, het antwoord wist ze eigenlijk al.

'Het was Theresa McFindlay. In haar waanzinnige zucht naar meer heeft ze een nieuw leger gemaakt.' Elena knipperde met haar ogen. 'Een nieuw leger? Hoezo?'

'Een nieuwe soort van... nou ja, wat zal ik zeggen, een soort van soldaat. Een die ze met behulp van het boek heeft gemaakt. Zie het als een kruising tussen een wolf en een zombie. Een van ons is daar beneden geweest. We wisten namelijk niet wat ons aanviel. Toen Bia hier aankwam was het al te laat voor Willowjinx, ze hebben daar alles vernield. Er is niets van over.'

'O,' zei Elena zachtjes.

'Gelukkig dat Bia en de meeste van haar volk konden ontsnappen, omdat ze zo klein en snel zijn.' Elena sloeg haar ogen neer. 'Het spijt mij erg voor je, Bia,' zei ze zacht.

Luxis vervolgde zijn verhaal. 'Toen kwam Sum terug. Eh, degene van ons die op onderzoek uit was gegaan

om te kijken wat er aan de hand was. Ze volgde de wezens. Onderweg lieten ze niets met rust. Bleek dat ze allemaal thuishoren in Greysdale. De bevolking die er ooit woonde - daar is geen spoor meer van te bekennen.'

Even stakte de adem in Elena's keel. Ze had haar zuster daar achter gelaten, om op William te letten die doodziek was.

'Wie is Sum?' vroeg ze.

Opeens stond er een elegante verschijning voor haar. Ze had iets weg van Bia in het groot. 'Ik was daar,' zei ze met een zoete stem.

'Ben jij ook in het huis van Theresa geweest?'

Sum knikte.

'Heb je daar anderen gezien? Mijn tweelingzuster?'

Weer knikte de lichte verschijning.

'En een zieke jongen?'

Sum schudde haar hoofd.

Er ging van alles door Elena heen. Zou William het niet hebben overleefd? Snel zette ze deze gedachte opzij. 'Ik moet meteen weg,' zei ze abrupt.

'Nee, Ellie, niet doen,' smeekte Bia. 'Je hebt ze niet gezien - Ellie, ze zijn verschrikkelijk!'

'Ik moet,' zei Elena beslist. 'Als William er niet meer is dan zal ik de andere Codexen terughalen en alles herstellen.'

'Het is goed, laat haar gaan, Bia,' zei Luxis. 'Voordat je gaat - ik heb hier iets voor je. Het zal je richting geven als je ooit verdwaald voelt. Ik geef je mijn amulet van licht. Ooit kreeg ik het van Isidra.' Luxis boog naar voren en deed een eenvoudig

koordje met een dof steentje eraan over Elena's hoofd.

Elena streek erover met haar hand. Ze vond het niet echt mooi maar wilde Luxis niet teleurstellen. 'Dank je wel.' Ze overhandigde het boek dat ze in haar handen had aan Luxis. 'Bewaak dit met jullie leven,' sprak ze ernstig.

Luxis pakte het boek aan en knikte.

'Ik ga met je mee,' zei Bia.

'Deze keer niet,' zei Elena. 'Ze hebben je hier nodig. Ik kan niet dood gaan, weet je nog? Maak je niet druk, ik haal de boeken en kom meteen terug.'

'Beloofd?' vroeg de kleine elf.

'Beloofd.' Elena draaide zich om en liep met ferme passen naar de grijze muur terug.

HOOFDSTUK 2

HET BEGIN VAN DE STRIJD

odra ze de muur achter zich had dicht gewreven herinnerde Elena zich meteen weer de irritatie van de plakkerige substantie. Hoe ze ook wreef, een groot deel van het spul bleef kleven. Ze vroeg zich af wat voor spreuk Luxis had kunnen gebruiken dat ze nu veilig waren, en of deze plakkerige substantie een gevolg was van zijn spreuk. Verder kwam ze niet met haar gedachte want ze werd verstoord door een geërgerde stem.

‘Jij mij niet halen. Jij mij vergeten?’

Elena draaide zich om naar Bunjo. ‘We moeten meteen op zoek naar Charlotte,’ zei Elena.

‘Lotte heeft probleem? Jij meteen opstappen!’ Bunjo bukte zodat Elena een makkelijke opstap had. ‘Waarheen wij gaan?’ vroeg Bunjo.

‘Naar beneden, zo snel als je kan,’ antwoordde Elena, maar al snel had ze spijt hiervan. Bunjo nam een duik en Elena moest zich met al haar kracht vastgrijpen aan de gladde huid van de dinosaurus. De wind gierde langs haar heen. De snelheid waarmee het dier leek te vallen was zo groot dat ze alleen flitsen en schimmen waarnam. Alles zoefde voorbij zonder dat

ze iets echt kon zien. Ze kon ook niet vragen of Bunjo iets wilde afremmen want ze hoorde amper zichzelf gillen, en dat deed ze toch echt. Van het een op het andere moment minderde Bunjo zijn snelheid en maakte een paar grote slagen met zijn vleugels. De duikvlucht was voorbij en het dier stond aan de grond.

Elena was helemaal van slag, ze probeerde af te stappen en stabiel te blijven staan, maar was zo draaierig dat ze een paar stappen naar links deed om vervolgens neer te vallen in het grasveld waarop Bunjo was geland. Terwijl ze daar lag en voelde hoe pijnlijk ze op haar been was gevallen hoorde ze een gegniffel. Het beest zat haar uit te lachen!

Nog steeds draaierig stond ze op en veegde de grasstrepen van haar spijkerbroek - wat niet echt lukte. Nog steeds hoorde ze het dier lachen. 'Ja ja, nu weet ik het wel,' zei Elena.

'Jij over twee stokkerige poten vallen,' grapte Bunjo, 'ziet een beetje vreemd uit.'

Elena bromde binnensmonds en probeerde zich te oriënteren waar ze ergens waren geland. Ze stonden in een grasveld en achter hen lag een vertrouwd bos. Verderop een veld dat ooit maïs geweest zou kunnen zijn, maar het zag er verdroogd uit. Verderop zag ze schimmen van wat een dorp bleek te zijn. Ze las het bordje:

'Greysdale.'

'Is Lot daar?' vroeg Bunjo.

Elena knikte. 'Ik ga alleen Bunjo, jij bent te groot. Verstop je in het bos. Als ik Charlotte, William en de

twee andere boeken heb gevonden dan kom ik terug, oké?

Bunjo schudde zijn kop op en neer.

‘En, Bunjo, niet te ver het bos ingaan en eet geen bessen, hoor je me?’

‘Ja ja,’ zuchtte het dier en met logge stappen liep Bunjo richting het bos.

Elena keek het dier na. Toen Bunjo uit het zicht was verdwenen rende ze het grasveld over om zo snel mogelijk de beschutting op te zoeken van het maïsveld. De droge stengels knapten en kraakten bij elke aanraking. Wild maaide ze zich een weg door het oerwoud van stengels.

Bij elke stap moest ze eerst een paar stengels plat trappen, wat een hoop geluid maakte. Ook al probeerde ze het zo voorzichtig mogelijk te doen, het was onmogelijk geen lawaai te maken. Na een paar stappen hield ze stil.

Was het geluid dat ze hoorde wel van haar, vroeg ze zich af, en net toen ze haar oren spitste voelde ze hoe een krachtige hand haar nek greep. Elena wilde zich verzetten, maar bij het zien van de figuren die tevoorschijn kwamen tussen de dorre stengels, staakte ze die beweging. Ze hadden zich een weg gebaand met zwaarden en dat was ook het eerste wat ze zag op het moment dat ze vast werd gegrepen.

De figuren die de zwaarden vasthielden zagen er afzichtelijk uit. Elena herkende er wel iets menselijks in maar hun ogen waren leeg, tenminste, dat leek zo: het zag eruit als een zwart gat. Hun hele gezicht was

bedekt met haren wat het contrast met de mond vergrootte. Ze hadden een vreemde grijns, die hun nog waanzinniger deed lijken dan ze al waren. Elena kon daardoor goed de scherpe tanden zien. Ze gromden naar haar en naar elkaar.

‘Laat mij los!’ Ze probeerde zich uit alle macht los te wurmen. Maar met elke beweging leek het alsof de figuur die haar vasthield zijn grip verstevigde. Hardhandig werd ze nu meegesleurd. Ook al liep ze niet zelf mee, ze was te licht om weerstand te bieden. Razendsnel stampten ze door het veld en ondertussen kwamen er steeds meer grommende figuren bij en sloten zich aan bij de groep. Elena telde nu al zeker achtendertig.

Net toen er zich weer een paar dwars door het maïsveld aansloten bij de groep, opende het veld zich. Elena zag een zandweg en even verderop de huizen, het loslopende vee en de rondslingerende werktuigen. Een huifkar, balen met stro, stapels hout, en vooral veel zwerfafval, rommel en vuilnis.

Onderweg viel het haar geleidelijk op dat ze geen enkel menselijk wezen op straat tegenkwam. De straten en huizen leken verstoken van iedere menselijke aanwezigheid. Elena kon onderweg bij een huis naar binnen kijken en ontdekte dat het helemaal overhoop was gehaald. Bij het volgende huis was het ook één grote bende. Nu passeerden ze een iets groter huis. Nog voordat ze een blik door de ramen kon werpen, zwaaide de deur open.

Voor haar neus stond Theresa. Nog altijd even mooi. Haar ravenzwarte haren glansden. Haar rode satijnen

jurk zwaaide elegant bij elke stap en haar handen, die ze omhoog bracht als wijze van begroeting, waren slank. Ze glimlachte bij het zien van Elena, en als Elena niet had geweten wie Theresa was dan was ze zeker onder de indruk geweest van haar verschijning.

‘Kindje, kindje toch,’ galmde de stem van Theresa. ‘Wat zie jij eruit!’ Een boze blik volgde, en een verwoestende bliksem raakte vanuit het niets het lelijke gedrocht dat Elena al die tijd had vastgehouden. Het piepte van pijn en dook ineen. ‘Waar zijn toch jullie manieren!’ zei Theresa. ‘Ondankbare slaven. Verdwijen uit mijn ogen.’ De wezens renden door elkaar en schoten door deuropeningen de huizen binnen.

Elena keek sprakeloos toe. Opeens begreep ze dat dit de huidige bewoners waren van het dorp Greysdale, de oorspronkelijke mensen. ‘Wat heb je gedaan?’ zei Elena zacht.

‘Och.’ Theresa draaide zich om en gebaarde Elena haar naar binnen te volgen. ‘Ze zijn er om ons te beschermen, een eigen privélegertje. Helemaal zelf gemaakt. Ik noem ze Zahl, een afkorting voor zombieachtige leeghoofden. Tja, niet moeders mooiste want dat was ik al. Maar ze zijn zo onfatsoenlijk! Zo primitief!’ Binnen was het netjes, een open haard verwarmde het uit klei gemaakte huis en maakte dat het er knusser uitzag. Boven het vuur hing een grote koperen ketel en het rook er overheerlijk naar verse soep en kruiden. Elena herkende de lange tafel met de stoelen. Hier had ze dag in dag uit les gehad van Theresa.

‘Waar is iedereen,’ vroeg Elena opnieuw.

Theresa ging naar een kast toe en opende de massief eiken deuren. Ze trok er een lange gouden satijnachtige jurk uit en liep naar Elena toe. ‘Trek even iets schoons aan,’ zei ze kortaf en ze wees naar Elena’s broek. ‘Met zwervers ga ik geen gesprek aan.’ Ze verliet het huis en liet Elena verbaasd achter.

Op de tafel stond een dampende kom soep. Elena kon zich maar moeilijk bedwingen. Ze realiseerde zich dat ze al dagen niet had gegeten en vreemd genoeg kreeg ze nu pas honger bij het zien van de soep. Niet zomaar honger, deze soep rook zo overheerlijk dat ze een overweldigende trek kreeg. Zo snel ze kon schoot ze uit haar spijkerbroek en haar shirt en trok de lange jurk over haar hoofd. Daarna schoof ze aan tafel en begon als een bezetene de soep op te lepelen zodat de kom binnen een paar minuten leeg was.

Ze liep ermee naar het vuur, roerde met de grote lepel door de ketel en vulde opnieuw de kom. Ze rook aan de soep. Deze rook kruidig, naar rozemarijn en tijm. Elena blies in de soep en de warme dampen versterkten de geur. Ze werd er slaperig van. Voorzichtig nam ze een slokje van de kom waar ze meteen spijt van had. ‘Auw!’ Elena voelde aan haar pijnlijk verbrande lip. Opeens begon haar keel ook erg te branden.

De deur van het huis zwaaide open en Theresa stapte glimlachend binnen. ‘Een zelfgemaakt brouwseltje. Is het goed?’

Verlegen met de situatie zette Elena de kom snel op tafel. Niemand had haar gezegd dat ze de soep mocht eten, realiseerde ze zich nu.

‘O, had ik je al verteld dat je daarvan beter niet kunt eten?’ merkte ze op. ‘Had het mij gevraagd dan had ik het je afgeraden. Dat wat daar in de ketel zit is mijn nieuwste experiment. Wist je dat dan niet? Was ik het vergeten te vertellen? Wat dom van mij. Ach, maar ik wist natuurlijk ook niet dat je aan mijn spullen wilde komen.’

Elena voelde een brok in haar keel, haar ademhaling was onrustig en haar hart begon sneller te kloppen. Ze wilde iets zeggen, maar er kwam geen geluid uit haar mond die sprakeloos open en dicht ging. Ze sloeg haar handen voor haar keel en drukte erop in de hoop iets van geluid te produceren, maar er gebeurde niets.

Theresa draaide om Elena heen. ‘Toe maar - toe maar, ben je er zo stil van? Dat is toch jammer. Kun je straks geen toverspreuken gebruiken. Wat jammer. Dan kun je mij zeker ook niet vertellen waar het boek is? Maar weet je, ik heb nog een experimentje over van vorige week. Daarmee zou ik je kunnen helpen. Wil je je stem terug?’

Elena knikte, dat was het enige dat ze kon bedenken. Nu ze geen stem meer had realiseerde ze zich hoe kwetsbaar ze was. Zonder stem kon ze onmogelijk haar toverspreuken gebruiken.

‘Tja, liefje, dat wil ik best voor je doen. Weet je wat? Jij brengt mij het boek en dan krijg je van mij je

stem terug. Dan is iedereen blij, toch? En daarna kom je gewoon weer gezellig bij ons wonen, deal?’

Elena deed opnieuw een poging om iets te zeggen, maar gefrustreerd deed ze haar mond weer dicht. In plaats daarvan haalde ze haar schouders op en wees naar haar keel.

‘Ach, je wilt wat zeggen. Wat rottig voor je. Weet je wat,’ zei Theresa op valse toon terwijl ze naar de kast liep, ‘hier heb je een krijtje en een wasbord. Schrijf het maar op.’

Elena trok kwaad het krijtje en het bord uit haar handen en voegde er een woedende blik aan toe. Ze ging zitten en kerfde vervelend hard over het bordje heen. Af en toe ging Elena met haar nagels expres over het bord zodat er een akelig krassend geluid te horen was. Zo maakte ze in ieder geval haar boosheid duidelijk.

Het leek Theresa niets te doen, nog steeds stond ze zelfvoldaan half achter Elena over haar schouders mee te kijken. Elena voelde zich nu net weer haar leerling, zoals vroeger. Ze kende de trucjes van Theresa en ze kon wel haar haren uit haar kop trekken dat ze deze list niet had doorzien.

‘Waar zijn de anderen?’ schreef ze op het bordje. Theresa ging kaarsrecht tegenover Elena zitten en vouwde haar handen in elkaar. ‘Je zus, en mijn toekomstige schoondochter, is met Ro aan het wandelen.’

Elena keek Theresa verbaasd aan en nog voordat ze de tekst had gewist voegde Theresa er iets aan toe.

‘Je vriendje William is trouwens in zijn eigen huis bezig. Ik kwam hem net nog tegen. Hij wilde zich omkleden voordat hij hiernaartoe kwam. Voordat je verder schrijft: ja, hij is helemaal beter. Dankzij mij. Ik maak tegenwoordig meer dan alleen maar anti-spreek brouwseltjes. Zie je, zo slecht ben ik toch niet!’

Elena keek nors terug. Op het moment dat ze het krijtje op het bord plaatste om iets te schrijven zwaaide de deur open. In de deuropening stond William. Elena’s hart ging nu nog sneller tekeer. William zag er een stuk ouder uit dan de laatste keer dat ze hem zag. Zijn haren waren duidelijk donkerder en een heel stuk langer. De slag die er ooit in had gezeten was bijna verdwenen. Hij had zich niet geschoren en zijn stoppelbaard maakte dat er niets jongensachtig meer aan William te herkennen was. Alleen zijn stralende ogen waren als vanouds. De kleren die hij droeg konden zo uit een film komen. Hij had zijn spijkerbroek aan, maar daarboven droeg hij iets dat leek op een piraten outfit. Een ruim, wit T-shirt met daarover een donkerrood rood colbert, afgewerkt met gouden stiksels en knopen.

Elena sprong op en rende op William af. In een reflex wilde ze iets uitroepen maar nog steeds kwam er geen geluid uit haar mond. William sloot Elena in zijn armen en drukte haar stevig tegen zich vast. Hij kuste haar op haar voorhoofd en op haar mond. ‘Je bent terug,’ bracht hij uit. ‘Al die maanden dacht ik dat je nooit meer terug zou komen. Maar nu ben je er weer!’ Elena deed opnieuw een poging en nu zag William

voor het eerst wat er scheelde. Hij draaide zich om naar Theresa die nog steeds statig aan tafel zat.

‘Nieuw experiment?’ vroeg hij haar.

Theresa knikte. ‘Ze deed het zelf. Ik was bezig.’ En ze wees op de ketel die boven het vuur hing.

William draaide zich naar Elena om die hij nog steeds vasthield.

‘Zo hé. Dat is nog eens makkelijk. Nu moet je altijd bij mij blijven, El, en je kunt hierop geen nee zeggen, ha ha. Ik zorg wel dat je niets tekort komt,’ gniffelde hij.

Elena duwde hem geïrriteerd van haar af en liep naar het bordje en het krijtje terug. Ze ging zitten en begon wild te schrijven. Bij elke haal knarste ze met haar nagels over het bord. William sloeg zijn handen voor zijn oren.

‘Theresa wil het boek,’ las William toen ze klaar was. ‘Ja en?’ merkte hij op.

Gefrustreerd keek Elena hem aan. Als ze nu een stem had gehad zou ze die zeker hebben laten horen.

‘Theresa is niet de beroerdste. Ze heeft mij beter gemaakt, daarvoor ben ik haar heel erg dankbaar. Jij niet dan? Jij, ik, Charlotte en Ro horen hier. Waar wil je anders wonen. Dit is ons huis nu.’

Elena schudde haar hoofd en schreef wild op het bord.

‘Ik wil mijn stem terug!’ las William hardop. ‘Eh, tja,’ zei hij zacht. ‘Daar ga ik niet over. Waarom dronk je er dan van?’ Hij ging dichterbij het vuur staan en rook aan de dampende ketel.

‘Theresa, dit heb jij met opzet gemaakt? Waarom zou je anders een recept maken waardoor iemand zijn stem verliest.’

‘Het zou kunnen,’ zei Theresa cryptisch.

‘Ja of nee?’

‘Misschien wel. Maar ik heb niemand iets opgedrongen. Vrije wil en zo.’

William wees naar Elena die verbaasd naar het gesprek stond te luisteren.

‘Ik wil dat je Elena haar stem teruggeeft,’ zei hij stellig.

‘Dat gaat niet zomaar. Wij hebben namelijk een deal!’

‘Een deal?’

Theresa zei niets meer en Elena maakte van de gelegenheid gebruik door snel iets op het bord te schrijven. Ze hield het omhoog zodat iedereen het kon lezen.

‘Ze wil het boek in ruil.’

‘O,’ stamelde William. ‘Is dat zo?’

‘Ja,’ antwoordde Theresa kortaf.

‘Hoezo, is het niet genoeg als wij samen zijn? Ieder van ons heeft zijn eigen deel. Weet je nog, Theresa?’ Maar Theresa stond nu op en haar eerdere ogenschijnlijke vriendelijke glimlach was verdwenen. Zonder nog iets te zeggen liep ze naar buiten en sloot de deur achter zich dicht.

‘Ik weet niet wat haar mankeert.’ William liep op Elena af. Hij trok haar van haar stoel en naar zich toe. Met een hand streek hij over Elena’s wang. ‘Ik miste je zo, El. Theresa heeft mij beter gemaakt. Maar het